

kostninger med til Nedbrydelsen af Fæstnings-
 værkerne og Reguleringen af Terrainet, og Af-
 håndelsen vil kun gaae for sig efterhaanden og
 meget langsomt. Ja, havde man for 30 Aar
 siden kunnet begynde derpaa, saa vilde maaskee
 en betydelig Deel af Terrainet allerede nu have
 været bebygget; men efterat Kjøbenhavn er
 blevet stoppet saa fuldt af Bygninger som nogen-
 kunde muligt, og efterat Gammelholm, der dog
 er et meget mere indbydende Terrain til Be-
 bygelse end Terrainet hinsides Boldene, ligger
 hen uden at kunne afhændes, troer jeg ikke, at
 der er Udset til, at de her omhandlede
 Grunde ville blive afhændede endog i en
 meget lang Arrække, og der vil da gaae en
 forfærdelig Mængde Renter af Capitalen tabt.
 Jeg billiger altsaa forsaavidt Tanken i den § 8,
 hvort det er forbeholdt Regjeringen at kunne
 overlade Communen det hele Foretagende. Det
 har for mig noget forunderlig, jeg vil ikke
 sige Anstødeligt, men noget forunderlig Irregu-
 lairt, at see Staten sidde her i Kjøbenhavn og
 agere Jordhøker og handle med Grunde, istedet-
 for at træffe en Overenskomst med Communen
 saaledes, at den svarede en vis Deel af hver
 Kjøbesum og saa paatog sig hele dette Arbejde.
 Det forekommer derfor mig, at det var høist
 ønskeligt, at den i § 8 forbeholdte Overens-
 komst med Communen kunde komme istand; men,
 om den vil komme istand, vil jo beroe paa,
 hvilke Fordringer Staten stiller; thi forlanger
 Staten, at Communen paa eengang skal betale
 alle de Grunde, der kunne bebygges, f. Ex. med
 10 Rd. pr. Quadratalen, saa kan Communen
 ganske vist ikke indlade sig paa et saadant Fore-
 tagende. Det forekommer mig, at Staten ikke
 kan vente nogen anden Overenskomst med
 Communen end den, at Communen gjør de
 foreløbige Udlæg til Terrainets Regulering efter
 en af Regjeringen bifaldet Plan og derefter,
 efterhaanden som den afhænder Grundene, svarer
 Regjeringen en vis Dvotadeel, f. Ex. 75 eller
 80 pCt. af, hvad den faaer ind for Grundene
 med Fradrag af dens havte Udlæg. Paa anden
 Maade kan jeg ikke skønne, at Communen kan
 indlade sig paa det hele Foretagende; men, at
 det gaaer over i Communens Haand, anseer
 jeg paa den anden Side for høist ønskeligt.

Fischer: Jeg kan ikke undlade at henlede
 Opmærksomheden paa den besynderlige Uover-
 eensstemmelse, der er imellem de 7 første Para-
 grapher af det foreliggende Lovforslag og dets
 sidste Paragraph. Jeg troer, at Enhver, der
 vil læse Lovforslaget opmærksomt igennem, vil
 komme til det Resultat, at dets sidste Paragraph
 indeholder noget aldeles Nytt, der aldeles ikke
 passer til de tidligere Bestemmelser i samme.
 I dets § 5 findes der saaledes en heel Række
 af Bestemmelser, om hvilke jeg ikke seer, hvad
 Betydning de ville faae, efterat § 8 er føiet
 til Lovforslaget. I en vis Tankegang passe
 Bestemmelserne i § 5 meget vel ind, nemlig i
 den, som indeholdtes i det oprindelige Lovfor-
 slag, ifølge hvilken Regjeringen skulde bemyn-
 diges til at afhænde Fæstningsværkernes Grunde,
 efterat en Udparcellering af disse var foregaaet
 og Ordningen af Veie med Videre paa dem
 var foretagen. Efterat denne Bestemmelse er
 gaaet ud, og man nu kun har bemyndiget Re-
 gjeringen til at sælge de paagjældende Grunde
 til Communen, vil derimod en heel Række af
 Bestemmelserne i § 5 efter mit Skjøn ikke kunne
 finde nogen Anvendelse. Man har ogsaa været
 nødsaget til at gjentage flere af disse Bestem-
 melser i § 8 og til i adskillige Tilfælde at
 modificere dem, og det paa en saadan Maade,
 at de Bestemmelser, der nu findes i § 8, til-
 deels ere uforenelige med dem, der findes i § 5.
 Det er jo imidlertid muligt, at disse Uover-
 eensstemmelser ikke ville føre til nogen praktisk
 Vanskelighed; jeg maa tilstaae, at jeg i Die-
 bliffet ikke er istand til at oversee det. — Af
 den ærede sidste Taler (Bloug) blev der bragt
 et Spørgsmaal paa Bane, der vistnok ved
 første Diekast vil findes meget tiltalende, nemlig
 det, om man ikke kunde overtage alle de private
 Grunde, hvorom der i Lovforslaget er Tale,
 ved Expropriation. Derved vilde man tilviise
 komme ud over en stor Deel af de Vanskelig-
 heder, som nu ere tilstede, men jeg seer ikke
 rettere, end at man saa vilde komme ind i nye
 Vanskeligheder, naar man skulde bestemme
 Grundlaget for den Taxation, der skulde foregaae.
 Dersom man nemlig skulde taxere Grundene
 efter den Værdi, som de nu have, efter den
 Benyttelse af dem, der for Liden er tilladt,